

Ansvar, det staar i Grundloven, og hos Kongen er der intet Ansvar, det staar ogsaa i Grundloven. Det ærede Medlem vender op og ned paa det og siger: Det er ikke noget med Ministerens Beslutninger, der have vi ikke noget virkelig Ansvar, nej, lad os faa Kongen med, saa have vi den Mand, der har Ansvar. Jeg tror ikke, at den Slags juridiske eller statsretlige Betragtninger ville gøre Indtryk paa det høje Ting, og det samme gælder om de Betragtninger, der fremkom fra det andet geistlige Medlem (Sthyr). Han fremhævede for Tinget, hvorledes største Delen af Præsterne maatte antages at være Modstandere af Sigbrændingen i det hele taget, og han fremhævede, hvorledes man i dette Ting burde paastønde, at de danske Præster i deres store Flertal vare gode konservative Højrefolk, der saa med Tillid hen til dette Ting, og saa skulde vi ikke gøre dem den Tort, at vi ikke skulde beskytte dem paa samme Maade som Folketinget. Vi risikerede ellers, at Præsterne ved næste Valg gaa hen og blive Venstrefolk alle sammen, fordi de se, at det er Folketinget og ikke os, der beskytter dem.

Sthyr: Jeg vil kun gøre den Bemærkning, at den ærede Taler har tilladt sig selv at tilføje Ordet Højremænd, det brugte jeg ikke. Jeg brugte Ordet konservative Mænd, og jeg mener, at der ogsaa inden for Venstre findes konservative Folk.

Bjerre: Jeg vil blot bemærke, da Tiden er saa langt fremrykket, at jeg nægter naturligtvis ikke Ministerens konstitutionelle Ansvar, jeg talte ikke om Ansvar, men om Ansvarfølelse. Da det er en ganske ekseptionel Stilling Kirkeministeren har her i Danmark, medens derimod Kongen skal høre til den evangelisk-lutheriske Kirke, mener jeg, at Kongen allerede i Kraft deraf dog maa have mere Ansvarfølelse for Kirkens Tarv og Stilling end de skiftende Ministre, men konstitutionelt set ligger Ansvar, selvfølgelig hos Ministrene.

B. G. C. Jensen: Skønt Tiden er saa langt fremrykket, ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger, som jeg skal gøre saa korte som muligt.

Jeg føler mig ikke synderlig slaaet ved noget af det, der er fremkommet fra ærede Talere imod de Endringsforslag, af hvilke jeg er Medforslagsstiller. Jeg ser ikke rettere, end at man i det væsentlige er gaaet uden om netop det, det drejer sig om, netop det, som jeg har fremhævet som det afgørende, har man ikke omtalt. Det er gjort

gældende, at jeg skulde have udtalt, at Staten overtog en Garanti for Opfyldelsen af disse Forpligtelser, for Opfyldelsen af vedkommende Testamente. Det har jeg slet ikke talt om, jeg har tværtimod sagt, at Staten skal yde sin Medvirksomhed som Statsmagt, og det skal den og maa den, thi enhver, der er Skænderhaver af et Testamente, der har lovlig Gyldighed, maa kræve Statsmagtens Hjælp. De Banskæligheder og store Banskæligheder, som derved kunne fremkomme, er man gaaet ganske uden om, og hele Indgrebet i Familielivet har man ladet ligge, det har ingen talt om. Jeg lægger Vægt paa, at alt dette er fuldstændig undgaaet. Et æret Medlem har ganske vist talt om, hvad der skulde ske, naar der var Uenighed imellem Arvingerne, og har ikke kunnet finde nogen Løsning paa det Tilfælde. Ja, Banskælighederne ville jo fremkomme, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Folketinget, thi hvis vort Endringsforslag bliver vedtaget, saa er Løsningen givet, saa er det den, at vedkommende skal begraves, der kan ikke være nogen som helst Tvist om den Ting. Man vil indvende, at der kan fremkomme mange forskellige Meninger, men i Familien er det dog saaledes, at selv om Overhovedet er død, er der dog en, der er den myndige, og der vil da altid være en iblandt dem, hvis Mening maa have særlig Betydning, og de, der ville søge at føre noget ekstraordinært igennem, maa da vige for dem, der have den klare Lovbestemmelse for sig, at de andre ikke have Ret til at føre det igennem, men at det skal blive ved det, der er den naturlige og almindelige Fremgangsmaade i denne Sag. — Paa samme Maade blev det bemærket af den højtærede Minister og af det ærede Medlem fra Sjælland (Th. Nielsen), at man i Udlandet kun har to forskellige Fremgangsmaader i Henseende til Lovbestemmelser om denne Sag. Den ene er den, at man stiller som Betingelse, at der skal være Testamente, den anden er, at Arvingerne, de efterlevende, skulle beslutte det. Det er imidlertid slet ikke det, det kommer an paa; det, det kommer an paa, er, om der i den udenlandske Lovgivning nogetsteds findes en Bestemmelse, der siger, at naar en Mand har bestemt dette under testamentariske Former, saa skal det ske, saa skal det føres igennem. Jeg har ikke hørt nogen sige, at en saadan Lovbestemmelse findes, end mindre hvor den er, og hvorledes den lyder, men jeg tvivler meget om, at der har været Tilfælde, hvor saadant har foreligget, og det er netop det, det drejer sig om. Det er det, vi ville